


Neve tepeno  
Poprijeta Devica Marija

VI petri teesaj, II st


1910 november



Zmoszna  
Goszpa Vogrszka

POBOZSEN  MESZECSZEN LISZT.

Reditel:

Bassa Ivan plebanos  yu Bogojini.

## Vszebina.

Bg : Miloscse szí puna . . . . .	321
Dr. Lenarsich : Gori idem na goré . . . . .	325
P. : Z csaszov reberije . . . . .	326
Bk. : Marija . . . . .	328
Po Seign. P. : Zveszto Szrcé Jezusovo . . . . .	330
G. : Recs missziona . . . . .	334
Radoha : Ocsa Zapűsesene decé . . . . .	337
P. : Lepi zgléd pobožsne zsené . . . . .	344
Bk : Szalezijanszki misszija . . . . .	346
Klekl : Od sztárh stemplnov . . . . .	348

Drobis. — Posta.

---

**Ki ne dobro, ki je vees, ali menje dobo  
sznopiesov, naj mi naznani! Vsza pizma k  
meni, vu stamparijo nikaj!**

---

**Ki sesé liszt dáblati, naj za njega dve  
koroni posle na ime: Bassa Ivan plebanos  
vu Bogojini (Bagonya, Zalamegye) ali naj  
onomi dá, od koga liszt prekvzeme vszaki  
meszee.**

**Sziromáki, ki nemorejo zdaj vesaszi  
plácsati, kak vszako leto, tak i letosz lehko  
po veeskrátnih sumah, ali pa, kda bodo  
meli, naednok plácsajo!**

---

**Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga  
kl(szamesztanaostra) v krajini Szlovenszkoj na Vogrszkom.**



## NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPÁ VOGRSZKA. — POBOZSEN MESZÉCSÉN LISZT

REDITEL:

**BASSA IVAN**

PLEBÁNOS

Vu Bogojini (Bagonya, Zalam.)

Prihaja vszaki meszec. Cena 2 koroni, v Ameriko tri.

### **Miloscse szí puna.**

Ne pámeti, stera, bi zarazmela, niti szrca, stero bi zacsütílo, niti jezika, steri bi raztolmácsiti znao, ka je csütíla bl. D. Maria, kda sze je zagvüsala, ka je Bog njo za mater, za szvoje prebivaliscse zebrao. Dúsa njoj sze je

veszelila, szrcé od radoszti bilo, kda je szvoje bozsanszko dete porodila ino szresno k szebi obimnola.

Lüba krscsanszka düsa, jeli zarazmes, na koj te je Bog odebrao, kda njegovo szv. telo i krv vu podobi krüha k szebi vzemes? Jeli znás postüvati one miloscse, stere ti podeli, kda ti vu szrce sztopi? Szi mogocsa to zarazmeti?

Är sto sztopi k tebi? Komi Sztopi on? Sztvoriteo pohodi szvoje sztvorjenje, kral vekivecsne dike szvojega szirmaskoga podlozsnika, Bog nebeszke tolázsbe sze szpüsztü k nasemi bridkoszti punomi szrci, szpüsztü sze k meni mrtelnomi, On, ki je nemrtelen, k meni grehsniki On, ki je nájszvetesi za to, ka bi me z milosztmi napuno.

Lüba düsa! Po szv. precisicsavanji ti je szrce oltár, ár je On vu njem, koga zemla, morje ino zvezde z trepetanjom molijo — ka szi mores miszliti ti, ki ga vu szrci noszis?

Ponizi sze pred njim globoko! Moli ino blagoszlávlaj njegovo szvéto Imé; zahvali sze njemi za njegovo velko szmilenoszt; proszi ga, naj ti odpüsztü dozdamo nezahválnoszt; zbüdi vu szebi jákoszti vere, vüpanja i lübézni; aldüvaj sze njemi zevszov szvojov pámetjov, csütenjom i volov, darüj njemi vsze szvoje moci ino mogocsnoszti ino ga te proszi, naj te blagoszlovi vu vszoy tvojoj delavnoszti.

Szrcé szi pa püsztü, naj sze vezeli; zovi angela csuvára, zovi krsztnoga, firmanszkoga szvojega patrona, naj ztebom vréd hvalijo i dicsijo tvojege Goszpoda i Bogá, naj z tebov i meszto tebé dosztojno hválo dájo Njemi, ki je vu szvojoj szmilenoszti vu tvoje szrcé sztopo. Darüj szvojo szlüzsbó njemi i njegovoi Materi Marii; zseli naj celü szvet, vszi lüdjé njega lübijó, dicsijo i csasztiyo, naj sze godi njegova vola kak vu nébi tak i na celoy zemli.

Tak je mogla delati bl. D. Maria, tak mores csiniti tüdi ti.

Szpüsztü szi szrcé vu szvéta csütenja. Glej, ki szo

sztebom vküp bili pri sztoli Goszpodovom, njim zdaj tūdi Jezusova szv. krv. po zsilaj hodi; glej z tem szo ti právi bratovje i szesztre nasztanoli, kaj jih ne bi lūbo z bratin-szkov lūbéznosztjov? Moli za njé. Moli za vsze, sterim szí lūbézen, hválo ali szkrb duzszen. Molitev tvoja sze nazdigávle gori pred njegovim tronusom, kak dūs i dim kadila pred etim szvesztom; naj sze vuzsgé vekivecsen plamén lūbéznosztí vu tvojem szrci, ino naj gori, kak vekivecsna lūcs nepresztanoma pred Njim.

Vejm ti je po szv. precisicsávanji dūsa szvetiscse, ár je Jezus vu njoj, naj bi zsivo i kralūvao vu tebi, naj bi te z szvojov szv. miloscsov ozsivávao, naj bi szvoja mislenja, csūtenja i nakanenja, szebé celoga vu tebé vcepo ino tebé z csiszta i zcela na szvoj kep i szvojo szpodobnoszt obrno.

Zmiszli szí po precisicsávanji, kak sze je oponásao on, kakse jákoszti je meo.

Glej! Kak velka je njegova poniznoszt vu etom szvesztvi! Ne szamo bozsánsztvo, tūdi escse cslovecsánsztvo je szkrio eti. Szamo vera vidi, ocsi ne, kak velicsánsztvo szrcé prebiva eti pod kepom krūha. Ka bi sze gizdavo, kaj sze szkazsūvao, szvoja dobra dela drūgim na nosz vézao? Ka te mantrá, csi lūdje ne márajo za tebé, csi te nancs vpamet ne vzemejo? Proszí, zdaj po szv. obhajili proszi Jezusa, naj te navcsi tak szkrito, tiho i mirno zsveti ino sze ogibati hvále szvetá, kak je on to razmo! Ka je za neszrecso, csi te szvet ne pozna ino te krivo szodi? Naj te szamo tvoj Bog zná, sto szí ti! Naj zná, ka ti je on szám zadoszta pa ka szí drūgoga ne zseles nikaj, kak szamo njega.

Glej! Kak te lūbi vu etom szvesztvi! Od dnéva do dnéva, od vōre do vōre ponávla szvojo krizsno daritev za nász na oltáraj. Pa ka dobi za plácsó? Oh kelko jih je, kelko je, ki szmo telkokrát nezahvólíni bili, ali szmo izda za njegove dobrote! Za dobroto nezahválnoszt, za

lúbézen odúrjávánje zsenja on od cslovecsih otrokov.

Ne je mogocse, csi ga lubis, ka to tebé ne bi bolelo! On sze je znao darúvati ze tebé do szlednje kaplice krvi — jeli sze ne bi znao ti túdi za njega?

Maria te túdi z veszéljom gléda, zdaj szi njoj szpodoben po szv. precsiscsávanji, zdaj Jezusa vu szrci noszis. Bojdi njoj túdi szpodoben vu poniznoszti, vu lúbéznoszti, vu császti, naj onoga, koga zdaj vu szrci más, ednok túdi lehko z szvojimi ocsini zaglédnes.

*Bg.*



## Gori idem na goré . . .

Gori idem na goré  
Tá me mo szercé zové  
Na goré vu szamocso  
Naj ne csűjem grehoto!

Fticsek moj tivaris ti  
Glász tvoj lepo naj doni,  
Naj doni od lűbavi  
Glaszno peszen Jezusi.

Hváli, hváli! Jezusa  
Hváli nepresztanoma  
Lűdjé ga tak ne hvalijo  
Szam' sze njemi tozsijo.

Fticsek zadovolen szis  
Kajkol' od Boga dobis  
Záto mirno ti szercé  
Nema nikse vecs zselé.

Oh da bi jasz ftica bio  
Kak veszélo bi donio!  
Ne bi vido grehote  
Ne nezadovolnoszti.

*Dr. Mirko Lenarsich.*



PREKMURSKO  
MUZEJSKO  
DRUŠTVO  
V  
MURSKI SOBOTI



### Sz csaszov francoszke reberije.

**D**ivjali szo sztrasni dnévi francoszke reberije. Od krvi pijanim cslovecsim zverinam, stere szo vládale tisztoga hipa na Francoszkom, je posztála moritev igracsa pa veszélje. Niscse je nej bio vecsér varen, da ga nedo zse zajtra pelali na moriscse pa kem neduzsnesi je bio, tempole njemi je bila szmrt gotova. Vszako jákoszt szo drzsali tej krvzséjajocsi lüdjé za szmrtivreden greh. Szmrtna szekira je delala prevecs pocsászi; zemla je nej mogla popiti vsze prelejáne krvi; záto je grozovitnoszt mogla znájtí drügo szredsztvo, sz sterim bi moske pa zsenzke, sztarce pa deco, po sztou pa escse vecs naednok pomoriti eli potopiti mogli. Moritve szo bilé jedina zabáva, igracsa, stero je reberija dovolila lüsztvi. Razdivjana csupora lüdi sze je radüvala na moriscsi pa je márno glédala neduzsne na szmrt obszrojene, divje kricsanje je zakrivalo zdiháje neszrecsnih lüdi.

V tom császi je bila povedana szmrtna obszodba nad celim szamosztánom v Parizi. Kola za obszejence szo sze sztavila pred szamosztánszkimi vráti. Nüne sztopijo v njega vdáne v bozso volo. Na zádnoj potí szpevlejo kak negda v szamosztáni, gda szo sle k vecsernici, prelepo



peszem „Zdrava bojdi Kralica!“ Pa szo szpevale to peszem po poti, szpevale szo jo v temnici, szpevale szo jo drügo jütro na poti na moriscse, pa dokecs je nej zádnja redovnica nagnola szvoje glave pod morécse orozsje, do-tecsasz je nej pohenjaja tá peszem.

Divja csupora lüdi je nemo poszlüsala kraszno szpevanje, niscse sze je nej szmejáo, niscse je nej pokao z rokámi, kak szo meli navádo pri drüghih taksih morjenjeh. Kak csi bi sze vszi szpremenili, tak je bilo vsze tiho. Od toga csasza sze je nej vecs csülo divje kricsanje lüdi na moriscesi.

Tüdi v nasih szrcáh sze potisi vihér divjih sztrászti, csi z vüpanjom zazovémo Marijo na pomocs. Zato, gda szmo v sztráhi pa v szili, v britkoszti pa v zsaloszti, v szküsnpjávi pa v nevarnoszti, zdihávlimo mi tüdi: „Zdrava bojdi Kralica, Mati miloszti!“

P.



## Marija.

**M**arija! szvéto, zviseno i szladko imé, keliko lepih miszli pobüdi vu nasem szrci.

\* \* \*

Mati krscsanszka szvoje detece, stero je komaj mogocse jeklati edno recs, vcsi praviti lepo imé „Marija!“

\* \* \*

Dete, ki obrvim pride vu hizso Goszpodnovo, gléda puno veszélja kep Matere bozse i pita: „Mama, sto je pa tiszta lepa Goszpá na Kepi?“

Ona je nájlepsa, nájcsisztesa i nájbole szvéta med sztvorjenji; Kralica nebész i zémle, Mati vszeh krscsenikov. Lübi jo vszigidár, moj szin, i zovi jo zvüpanjom vu vszeh szküsnpjávaj i pogübeluoszti. Ona je Marija, Mati bozsa“, njemi odgovori mati.

\* \* \*

Vu koti edne kucsice lezsi edna zszenszka i pri njoj szo dühovnik i njéna decsica. Njéne notriszpadnjene i temne ocsi, modre lampe, bledi njé obráz ino vsze vsze nam kázse, ka je doszta trpela i zse je na zádnoj vöri. Dühovnik njoj priblizsa eden kep Marije; ona ga gléda eden csasz, potom vrzse szvo zse szkoro vgasznjene ocsi na decsico i tak sze vidi da bi jo Njoj preporácsala „Marija zdehne i püsztü düso.

Nebozsa decsica sze zacsnejo britko jokati, priblizsajo sze kszirmaskoj poszteli mrtve matere, zovéjo jc z nájlepsimi iméni, büdijo jo; ali vsze zobsztom.

Nejccste sze, lübljena deca, zbriste szü britke szkuzé, vasa mati je v Nebészaj; ali edna drüga yam escse osztáne, stera de vasz csuvala ino vodila po trnjavoj poti zszivlenja. Ona je „Marija.“

\* \* \*

Majnik je. Vsze je puno méra, veszélja, vsze sze szmejjé; al tam vu ednoj szirmaskoj hizsici je vdvojnoszt-kápanje, je puno britkoszti.

Eden mladénc pun zsvljenja, pobit od neszrecse, nemre potüsiti, ne potrostati szvoga zsalosztuoga szrcá. Ali edna szmilena mati je ober njega, Mati Marija ga pokrivre szvojim plascsom. Mladénc, gda scsé odrezati konec szvojega mládoga zsvljenja, zgrabivsi revolvo i polo-zsivsi szí jo na prszí, sze zglédne proti nébi, motne ocsi njemi letijo prek po Device Marije kepi, steri je na szteni obesen; bozsa miloscsa gene njegovo szrcé, zádnja iszkrica szvéte vöre sze zacsne szvetiti i poveksávati vu njem, panet sze njemi tūdi razszveti, i szpádnovsi na kolena, tocsi britke szkuzé; szkuzé pokore, zahválnoszti i lūbavi. Marija je obládala, edna nova zmága Marije.

\* \* \*

Batriven miszjonar, mocsen i vrelí voják Krisztusov, odszlávi domovino, sztarise, brate, szesztre, prijátele, veszélja, i tam vu daléšnjih i tūjih krajaj ide proti vszemi trplenji i kaksojsté neszrecsi. Vsze to vcsini, da naj nevörniki, poganje i divjácje szpoznajo i lūbijo blazseno imé Marije, i da po njem naj doszta dūs pripela k Bogi.

\* \* \*

Vu neszrecsi, vu sztrasnih bojaj zsvljena, vszaksi krcsenik k Tebi bezsi, o Mati Nevtepena!

Detece, steromi sze zdi, da vu Tebi vidi lūbljeni obráz pokojne matere, z radoszjov kūsne tvoj kep i Te zové „Mati“. „Mati“, Ti kricsi mocsen i vūpanja pun decsko, „Mati“, Ti právi z trepetajocsim glászom mirajocsi sztar-csek, i Ti, od gorécse lūbézni Jezusove vcsinjena vszeh Mati i Pomocsnica, milosztivno razpresztéras na njé tvoj pláscs.

*Bk.*





## Preszvéto Szrcé Jezosovo je zveszto v oblúbaj.

**V**sze lúdi brez razločka vábi preszvéto Szrcé Jezosovo k szebi. Vsze zové, nadigávle, szili, escse celo proszi, naj v szvojih britkosztaj pa tezsávaj bezsijo k njegovomi ocsinszkomi szrci pa njim obecse szvojo pomocs rekocs: jesz vasz pozsivém. Sto sze pa nebi veszelio tomi prelúbeznivomi povabili. Eli sze nam je znán bojati, da Goszpod ne szpuni szvoje óblúbe? Isztina, je da sze na szveti dela doszta oblúb, a szpuni sze — tak malo! Kelkokrát more cslovek britkoskusati, da pozábijo na szvojo oblúbo escse tiszta szrcá, stera szo njemi bilá v lúbézni vdána i szo nanjega navézana z nájszvetesim vezáljom! Kaj taksega sze nam pri ocsinszkom Jezosovom szrci nej trbej bojati. To preszvéto Szrcé zveszto szpuni szvoje oblúbe. Kak nam z ednim krajom z recsmi obecse szvojo pomocs i tolászbo, tak nam zaisztino scsé szpuniti szvoje oblúbe. Jeli scsés, drághi cstevec, vecs dokázov?

Vidis, od one minote, gda je Jezus oprvim pravo ono lúbeznivo vabilo: „Pridite k meni vszi, ki sze trudite pa szte obterseni, jesz vasz otávím“, od té minote sze je na jezere lúdi vdalo tomi povabili. Jeli znánkar zamán? Oh, kelko szvedocsb ti kázse zse szvétí evangelij, da nej szo zamán pribezsalí k Ocsinszkomi szrci.

Gda je Jezus v hizsi Simonovoj vzdzdravo Simonovo szvekrvo i je glász od toga odzdravljenja priseo v meszto Kafarnaum, „szo vszi — kak nam pripovedávle szvéti evangelist Lukács — ki szo meli betezsnike z vnogovrsztnimi betegi, je pripelali k njemi“. (4, 40.) Ka je pa csinio Jezus? Prisli szo k njegovomi Szrci oni, ki szo jáko doszta trpeli, — jeli je znán Jezus zgono? Jeli je znán-pozábo na szvoje vabilo i oblúbo? Vecsér je zse násztao, szunce je zse zájslo i Jezus je potrebüvao pocsinek po trüdapunom dnévi. Jeli je sze znán zgovárjao sz szvojov trüdnosztjov? Nej! „On je pa na vszakoga polozso roko — nam právi dele szvéti evangelist — pa ga je odzdravo.“ Goszpod sze záto nikaj ne razburi, nikaj ne odlása, nego itaki podeli vszakomi, ka je iszkaó pri njegovom Ocsinszkom Szrci. Pa kak! Lejko bi vsze, ki szo k njem prisli, z ednov recsjov odzdravo, kak je to vsino prvé i szletkar. A on je to nej vsino, nego, esi rávno trüden, je k vszakomi poszebi sztopo, je vszakoga poszebi lübez-nivo pitao po njegovoj zseli i betegi pa je vszakoga odpüszto potolázsenoga — odzdrávlénoga. Ka nej, kak velko szmilenje pa kak velka lübezen! Pa eti, drági cstevec, bi dvojjio, da Szrcé tvojega najbosega, ocsé nej zveszto v szvojih oblúbaj?

Pa kelkokrát sze ponávljajo taksi dogodki v szvétom evangeliji! Tü ga je na poti sztavilo deszét gobavcov pa ga proszi, naj je ocsiszti — tam ga zovéjo szlepci: „Jezus, szin Dávidov, szmiluj sze nám!“ Tü klecsi pri njegovih uogáj kananejszka zsenzska, steroj necsiszti düh mantrá lübléno hesér, tam ga pa poszlanci sztotnika pa tüdi szám proszi za szvojega betezsnoga szlugo. Sz szkuzami v ocseh sze je k njemi obrno ocsa, steromi je szmrt odvzéla jedino dete, — potrtime szesztri Marija pa Márta sze njemi tozsita od szmrti drágoga brata Lázara. Poszlüsale szta na njegovo vabilo pa szte pribezsale k njegovomi Szrci. Jeli znábiti zamán? O nej! Szvéti evangelij nam szvedocsi, da

szo vszi najšli pri tom Szrci, ka szo iszkali v szvojih potrebsinaj pa v szvojih nevolaj. Escse eden dogodek! Goszpod Jezus szedi v hizsi farizeusa, Simona. Pri njegovih nogáj pa klecsi vsza objokana zsenzka. Sz szkuzami polevle Jezusove nogé, je brise sz szvojimi vlaszmi, mázse z drágim mazalom pa kúsűje nepresztanoma. Sto je tá zsenzka? Ka jo je prignalo k Jezusi? „I vis, to je zsenzka z meszta, stera je bila gresnica i gda je zvedila, ka je Jezus v hizsi farizeusovoj, je prineszla alabastromovoskatulico mazala“ . . . nam odgovárja szvéti evangelist Lukács. Tak je tűdi obsna gresnica pribezšala k ocsinszkomi szrci Jezusovomi!

Tesko breme grehov, stero njoj je vnoci pa vudné nej dalo pokoja, jo je prignalo. Rada bi sze znebila, rada pá nezáj dobila zazseljeni mér. Poszłünola je Jezosovovabilo, je pribezšala k njegovomi ocsinszkomi Szrci vsza obtézsena, ah, sz tak teskim bremenom, da bi jo reso. Jeli sze je znánkar znorila? Farizeus sz skodozselnimi ocsmi gléda na njo, nájráj bi jo szűno sz hizse, csi njemi je rávno nikaj hűda nej vcsinila. Ka pa csini Jezus, stero je zaisztino razzsalila? Jeli jo je znán szűno od szébe, pozábo na szvojo oblűbo i vabilo? Oh, nej! Lűbezlivo jo je szprijao. Mérno dopűszti, da sze tá obsna gresnica sz szvojimi kotrigami, stero je telkokrát hasznűvala v greh, dotekue njegovih szvétih rok, da je operé sz szvojimi szkuzami pa zbrise sz szvojimi vlaszmi. Gda sze jálen farizeus nad tem pregovárja, jo Jezus bráni pa zagovárja i njoj nazádnje právi: „Odpűsceni szo ti tvoji grehi. Tvoja vera ti je pomágala, idi v méri.“ Zgűblena ovesica je pri ocsinszkom Szrci iszkala zgűbleni mér i ga je najšla v dokáz, da je to preszvéto ocsinszko Szrcé zveszto v oblűbaj.

Ka nam pa zse szvéti evangelij naznánja v telkih dogodkaj, oh kelkokrát sze je zse to ponovilo do denésnjega dnéva! Li vzemi v roke knige, szpisze, steri govo-

rijo od Jezusa, od njegovoga preszvétoga Szrcá, od preszvétoga Resnoga tela itd. pa bos z necstetih vüszť esüo glász: „Szláva bozsemi Szrci, stero nasz je resilo v nevolaj pa v potrebsinaj, v sterih szmo sze k njemi obrnoli pa poszlüsali na njegovo lübezuivo vabilo.“ Od necstetih taksih dogodkov naj tü sztoji ete:

Dnéva 27. áprila 1869 bi mogla nekša szirmaska dovica plácsati pri szodniji nekše sztroske, ovacsi bi sze njéno pohistvo i drügo imánje sztrzsilo. Gda sze je zse priblizsávo dolocseni dén, je szirota dovica escse izda nej mela krajcara penez pa na poszodo je tüdi nej mogla dobiti. Sla je záto z velkov nevoljov 26. aprila k szvétoj mesi. Pri szvétoj mesi, zlászti med podigávanjom pa jáko gorécse proszi preszvéto Szrcré Jezusovo, naj sze njoj szmilüje. Pa je nej proszila zamán! Escse tisztí dén je zájslo njéno málo dete v szobico, stera je bila namenjena za sztáro ropoterje i je tam najšlo v papér zavito rávno telko penez, kelko je zszenszka mogla prihodnji dén plácsati pri szodniji. Zapomniti pa trbej, kak je zszenszka száma pripovedávala, da je v ono szobico zvün njéne decé nej nigdár niscse sztopo i da bi mogla peneze, csi bi bili gda tam, zse prvlé nájti; pa uakelko je zszenszki znáno, je tiszte dnéve nej sztopo k njénoj hizsi niksi cslovek, steri bi mogeo peneze tá polozsiti. (Sendbote des göttl. Herz. Jesu 1868. 8. Heft.) Naj szo penezi tá prisli na kaksisté nácsin, to edno je isztina, da je zszenszka tam najšla, potom gda sze je v gorécsoj molitvi obrnola k preszvétomi Szrci Jezusovomi. To preszvéto ocsinszko Szrcé njoj je zsivo pokazalo, kak isztinszka jo oblüba, stero nam je dalo v etih recsáj; „Pridite k meni vszi, ki sze trüдите pa szte obtézseni, i jesz ozsivém vász.“ Vis, drági cstevec, sz kaksim zavüpanjom sze lejko obrnés v szvojih potrebsinaj i nevolaj k nájbosomei ocsinszkomí preszvétomi Szrci Jezosovomi!



### Recs miszijona.

**B**lŕzi Nocere, meszta v Neapolitanskem, szloji cérkev i szamosztán szv. Mihala. Tam je szveti Alfonz prezsivo vecs let, tam je mro, tam pocisivajo njegovi telovni osztánki. Scse kázsejo njegovo szirmasko celico, v sterroj je prebivao, i malo hizso, kania sze je v mladenéskih letah pogosztoma szkri- vao i dúhovne vaje obhajao. Vtoj hizsi je szhranjeni eden kejp, sterih je bio podlaga Alfonzovomi szvetomi zsvilenji. Szv. Alfonz, zsvocs scse med szvetom, je nigda z vecs drŕgimi v tom szamosztáni nazocsi bio pri dúhovnih vajah. Miszijonar, vodnik tem vajam, je pravo vu szvojem govori eto prigodbo: Sztári cslovek, zse z ednovogov vgrobi, je meo z ednov zsenzskov dugo vřemena regresno szpoznánje. Na zádnye miloszt Bozsa v njem zmága, da sze odkritoszřesno szpové i szpreobrné. Zsen- szka naszproti osztáne trdovrátna i neszpokorna. Nisteren vecsér teda, gda té cslovek vu szvojem prebivanji pred kejpom Krisztusovim na krizsi klecsécs moli, zacstŕje okoli



szébe sűmenje mocsnoga vihéra, med tem vihérom pa glász tiszte neszpokornice ; „Jaz szem prekléta. Na bozse pripűscenje szem prisla, da ti dam zuaménje, kak sztrassen je ogen, ki me zsgé.“ V tom hipi szta bile dve plamtecsi roki sz peterimi prszti na kejp vtisnjeni, i kejp szkoz i szkoz prezsgáni. Pri tej recsah potégne predgar zagri nyalo szpred kejpa britke mántre, i pokázse prezsgáne kraje. Prav razlocsnó je bilo viditi csarno znaménje prsztov i dlani roke, ki je rám prikejpi pozsgála.

Sztrassen je bio té pogléd na szrcé scse mládoga Alfonza. Vecskrát je szlédkar szvoje zsive dnéve pravo : „Dűhovnim vajam v hizsi miszijonarov Device Marije zahvalűjem szvoje szpreobrnenje.“

Keliko dűs sze je pa po szv. miszijonih resilo, to szam Bog zná, i razodelo sze nam bo ednok onkraj groba. Lűbleni cstevec ! znabiti szí sze zse ti tűdi vdelezso kaksega miszijona, ali bos pa scse meo gda k tomi priliko.

Csi sze v kaksem krájih napravi miszijon, lehko sze pravi : Bog ponűvle taksoj obscini náj vėkso miloscso, náj mre szvoje pomirenje i prijaznoszt. Vszakdenėsnye prédge i molitvi, lepi zglédi obilno lűsztva, ki sze gorėcse vdelezsuje pobožsnosztí, celo pogléd na dűhovnike miszijonarje, ki na prédganci i vu szpovednici brezi lasz tivnoga dobicska z dűhom i telom nevtrudlivo delajo, vsze to má na gresnika vtisz, kak da bi njegovo dűso preoravali. Nisteren, od stero ga sze je miszlilo, da je nepobolsliv i pogűblen, sze spre obrne i posztáne gorecsi krscsenik. Ja nábiti sze bomo gda csűdűvali, vidėvsi na ovom szvejti doszta taksi, ki szo bilij kak obezsgana drva po miszijoni reseni z ognja. O kak bi veszėlo bilo, ge je mogocse, csi bi goszpodje Plebanosje napravili miszijon szvojim fárnikom. Visztini pobožsne dűse pa sterim je csaszt bozsa i zvelicsanje blizsnjega na szrci, bodo za miszijone zveszėljom kaj maloga aldűvale. Ti pa, gda csűjes da sze v tvojoj ali v kaksoj drűgoj fari miszijon

obhaja, ne zamüdi zvelicsanszkoga vrémena. Prizadevaj  
szi scse za drüge posebno za stere te kaj briga,  
da je za miszijon pridobis. Pri miszijonih valájo z laszti  
duhovnikom recsi Krisztusove; „Sto vász poszlüsa, mené  
poszlüsa; sto pa vász zanic süje, mené zanic süje.“ Tem  
pa, ki májo priliko, miszijona sze vdelezsiti, vala opomin  
porokov: „Dnesz gda zacsüjete Njegov (Goszpodov) glász,  
ne vtrdnite szvojib szrc!“

g.





### **Ocsa zapuscene decé.**

Don Bosco je jocsécs zahvalo materi za tak lepi tanács, steroga je do szmrti obsuvao vu szvojem szrci. Vu szeminariumi je jako postűvani bio od predsztójnikov i od pajdasov. Vszi szo ga iszkali ino ga proszili za tanács. Vu krátkom vremeni je tűdi vsza fara zpoznala Don Boscovo jákoszt i modroszt. Eden dén je proscseuje bilo vu ednoj vesznici. Plevános te vesznice szo ga pozvali na obed. Po mesi bi predga imela biti, ali predgar ki je pozváni bio je obetezsao, zato szo plevános vu velikoj sztiszki bili, csi gli je bilo tam vecs popov ki szo pozváni bili na obed, ár je nieden ne bio pripravleni. Don Bosco sze je csűdűvao tomi, zato szo njega zgonili predgat ka je escse ne pop bio. Predgao je edno dobro vűro. Tiszti dén je ne bilo drűgoga gucsa vu vėszi kak od mladoga predgara, tak sze je lűdsztvi povidó.

Leta 1841 ga, na Riszalszki pondelek je Don Bosco prvo meso meo vu ednoj cėrkvi v Torini. Za ne dugi csasz je za kaplana bio poszlani vu Castelnuovo. Pogoszci je odo szpovidavat vu vozo gde je vido vnogo decé od 14—15

let sztare. To ga je jako peklo na szrci, ka taksa deca szo zse tak szkvarjena, ka szo voze vredni. Premislavao szí je ka je tú ne zrok hűdobija deteta nego velika neznoszt, ár nega ki bi njemi z krotkim opominanjom pokazao, ka jeszte ki ga je sztvoro i ki ga zato scsé zvelicsati. Njegov najvéksi namen je zato bio skole goriposztaviti za to zapűscseno deco.

Leta 1841 ga na dén Precsiszte Device Marije, sze je ravno oblácso vu segestiji ka steo meso szlűzsiti. Med tem je sztopo vu segestijo eden decsák blűzi 16 let sztar. Don Bosco ga je zvao ministrivat, ali decsák sze je vűguesao ka neve ministrivati. Pobirás je pa to csűo, i na nagli je zgrabo meklo pa je zacsno mlátiti decsáka, kregavsi sze z njim, ka csi neve ministrivati zakaj te ide vu segestijo, i taki ga je vű sztirao. To sze je jáko zamerilo Don Bosci, zato je pobirása zgono naj ide iszkat decsáka pa ga naj k njemi pripela, ár je tiszto njegov pajdás.

Po mesi ga je k szebi pozvao pa ga je etak zacsno pitati :

- Szinek moj, ka ti je imé?
- Meni je imé Brtalan Garelli.
- Odket szí?
- Szam z Asti.
- Kakso mestrijo delas?
- Zidar szam.
- Ocsa pa mati szo escse zsivi?
- Oba szta zse mrtviva.
- Keliko let mas?
- Sesztnajszet.
- Znas piztati pa csteti?
- Neven nikaj.
- Znas szpevati? — Decsak szí je zkuzé briszao i sze je zoszmejao na Don Bosca ki ga je dale etak pitao.
- Povej mi : Szí zse bio pri prvom precsiscsávanji?
- Escse ne.

- Pri szpovedi szi zse bio?
- Szam, gda szam escse mali bio.
- Vecsér pa zajtra opravlas tvoje molitvi?
- Szkoro nigdar ne, ár szam je pozabo.
- Pa nemas nikoga ki bi te naveso moliti?
- Nikoga.
- Povej mi: odis k mesi szakso nedelo?
- Odim szkoro szakso nedelo.
- Kapa katekizmus odis poszlüsat?
- Ne vüпам.
- Zakaj ne vüpas?
- Zato ka moji pajdásje ki szo mlajsi od méneznajo katekizmus jesz pa ne, zato me je szram.
- Kapa csi bi ti jesz vesio katekizmus bi priseo?
- Oh kak bi rad priseo, csi me szamo niscse vecsenede bio.
- No nikaj sze neboj, jesz szam tvoj pajdas.
- Gda scsés pridti?
- Gda je Njim vola.
- Vecsér.
- Ja.
- Kapa zdaj vcsaszi?
- Ne maram.

Don Bosco szi je doli poklekno, prekrizso sze je, proti nébi zdignò pa je molo edno zdravo Marijo, naj bi njemi ta zmozsna Mati pomagala zvelicsati to düsico. Najobprvim je zacsno decsaka vesiti sze krizsati, potom njemi je pa povedao sto nasz je sztvero pa zakaj. Pridocso nedelo je Garelli prignao drüгих seszt pajdásov k Don Boscí, i tej po csaszi drüге i drüге tak ka jij je za meszec dni bilo blüzi 300. Ta deca szo zvéksega inasje bili vu váراسi. Vesz tjeden szo delali, v nedelo szo sze pa topli po váراسi pa greh delali. Zato je Don Bosco iszkaó vszo priliko, kak bi lezsi reso to deco z skrampl-

ov Satana. Garelli je bio prvi zsterim je Don Bosco zacsno szvoje szvétesnje oratorije pa skole.

Znamo ka je Don Bosco veliki szíromak bio. Ne je meo telko szvojega, gde bi to vnogo deco vu szvétesnji dnévaj vküp szpraylao, zato je proszo érseka edno kapelo z dvorom stera je sztala szkoro zvüna várasa. Ali tü odnet je mogæo oditi ár szo szoszidje ne mogli trpeti tiszto breko ka szo deca delala zato szo ga obtozsili. Birov ki ga je obszodo, je lizti dén obetezsao, pa je vecs nigdar ne mogeo delati.

Don Bosco je zato ne zgübo vüpanje nego so je znova proszit varaske ravnitele edno drügo kapelo pa dvor. Dobo je, szamo ka je vecs ne mogeo sze pridti z decov kak ednok, ár sze je plevanosova szakaesica malo ne razpocsila od csemerov, gda je csüla tiszto breko veszéle decé. Kregala sze je z decov pa z Don Boscom, pszüvala je vsze. Ali to njoj je ne zadoszta bilo, nego napelala je plevanosa ka naj tozsijo Don Bosca.

Itak sze je zgodilo. Neszrecsna zsená je tüdi ne vujsla bozsoj roki. Eden dén, puua csemérov je priszégala pred Don Boscom, ka pridocso nedelo zse ga vecs nescse tam viditi z szvojov decov.

Don Bosco sze je k szvojim decsakom obrno, ki szo od sztráha sze okoli njega tizskali, pa njim je etak pravo: „Neszpametua zsená, neve ka prle kak de nedela, zse një vecs nede!“

Vu tiztom tjedni je reszan mrla neszrécsna zsenzka pa plevanos tüdi. Bog osztro kastiga one, ki proti sztojijo szvétomi deli i ki preganjajo njegove szlüzsbénike. Tak tü odnet je Don Bosco mogeo oditi z szvojov decov. Zdaj je z arende zéo edno szenozsat, gde je pobirao szvojo deco kak kvocska piscsance, gda je descs zgrabi pa neve kama bezsati.

Kak lepo je bilo Don Bosca viditi naszredi szenozsati, szedeti na ednom stori pa deco szpovedavati potom njim

pa katekizmus razlagati! Za par tjednov je tū odnet tūdi mogeo oditi i potom escse trikrat szo ga pregnali. Vsze to je Don Bosca ne zoszagalo, ár sze je vūpao vu bozsoj miloscsi. Doszta preganjanja je mogeo trpeti pa ne szamo od prosztoga lūsztva, nego escse od vnogih popov ki szo sze sengarili z njega ino ga za noroga meli. Ednok je Don Bosco pravo ednomi popi szvojemi pajdasi, ka scsé edno cérkev zidati. Te pop sze je zacsūdūvao tomi, ár je znao ka je Don Bosco szirmak, zato je etak pravo: „Csi bos ti mogocsi cérkev dati zozidati, jesz pojem ednoga psza.“

Gda je Don Bosco pridocse leto dao blagoszloviti fundament one glaszovitne církvi, stero dnesz dén telko romarov pohaja, tisztu pop je tūdi priseo glédat to novo meszto, pa je etak pravo Don Bosci: „Z celoga szrca táozemem etoga szvétka, nego vūpam sze ka me resis moje neszpametne vadlinge.“

To je ne bilo zadoszta. Escse drūgi popi pa lūdję ki szo csūli Don Bosca vecskrát praviti, ka scsé edno veliko cérkev zidati, klostre, skole pa szeminariume, szo ga vszi za noroga meli pa szo sze sztarali nad njim ka je tak neszrecsno ohodo.

Eden szvétesnji dén sze je Don Bosco z szvojov decov zabavlae na ednoj szenozsati, gda v pamet zeme ka sze na ceszti sztavi eden koleszlin. Vö sztopita dva poznaniva popa pa ideta k njemi,

„Oh Don Bosco, hodi znaa, ka nama pomores zvr-siti edno szvéto delo!“ Don Bosco sze je naszmejao pa je so proti koleszlini. Gda szo kcoj prisli, dva popa szta ga gori gonila, ali on sze je za nevrednoga drzsao kabi prvi so gori, zato je oviva prle gori zgono. Komaj kak szta gori bila, Don Bosco nafriskoma zapré dveri, pa krikne kocsisi: „Hajdi frisko vu norisnico“. Konji szkocsijo pa letijo proti norisnici z dvema popoma, Don Bosco sze je pa szme-jécs nezaj povrno k szvojoj deci. Teva popa szta ga stela

tak po priliki vu spitaó odpelati gde szo nori, ár szta ga za noroga mela, nego jako szta sze vkanila.

Jezero pa jezero drúgih pogúbelnosztí je mogeo pretrpeti Don Bosco, ali bozsa roka ga je szigdar resila.

Leta 1846 zse je meo edno szvojo kucso gde je vkúp szpravlao szvoje male huncvóte, kak je on zvao. Pridocse leto je povéksao to hrambo pa je keoj dao napraviti edno málo kapelo.

Deca szo sze vszigdar bole i bole povnozsavala, zato szí je Don Bon Bosco pomocs iszkaó. Nisterni szoszidni popi szo vidili to lepo delo med decov, zato szo njemi pomagali. Te popi szo po nedelaj i po szvétesnji dnévaj cele dni z decov bili pri Don Bosci; szpovedavali szo je, katekizmus szo je vesili i spilali szo sze z njimi. Gda je Don Bosco nasztavo skole, edni szo sze z cela k njemi zdrúzsili pa njemi pomagali. Vu dvema letoma je Don Bosco tri oratoriume nasztavo vu Torini, kama szo decá hodila po szvétkah.

Véksi tao te decé szo mali bili nego bili szo túdi edni zse 17 pa 19 let sztari decski. Te je Don Bosco celo pod ocsmi meo pa je probao, i vido je ka jít je bilo vnogo med njimi jako pobozsnih ino postenih pa dobre glavé, zato je nasztavo edno poszebno skolo za té pa njim je dáó modre vucsitele. Gda szo zse ménse skole szpunili, pa szo kazali právo pozvanje na dúhovniski sztán, vnogi z med njih szo gori zéli gvant, pa gda szo rédno skole szpunili szo gori poszvecseni bili. Tej szo bili prvi pomocsnicje Don Boscovi, pa szo sze povnozsali szakse leto tak, ka gda je on mro leta 1888 ga je zse meo vise 805 popov pa doszta mladih; zdaj pa jé vise 4,000 popov, ki szo raztepeni po vszen szvejti.

Skole za takse odrascene decske escse dnesz dén szo vu szalezianszki klostraj, vu sterih sze zse vecs szlovenszki mladéncov pripravla na dúhovniski sztán, ki, csi de bozsa vola, bodo glaszili szvéti Evangelium eti vu Europi ali pa vu delesnoj Ameriki, kakti miszijonarje csi je bozsa roka tá odpela.



Don Bosco vidévsí ka szo sze szaksi dén poveksávali njegovi popí pa deca, je nakano zidati edno veliko cérkev, kak je prle szigdar pravo.

Gda je prvi kamen bio polozeni vu fundament, je zse meo deszét jezero korun dugá, zato sze je zidarszki majszter bojao csi njemi nede vsze placseno. Don Bosco je to v pamet zéo, zato njemi je tam nazocsi pred vno-gimi pravo: „Majszter, nikaj sze nebojte, vsze de placseno.“ Zidár je reszan miszlo ka njemi Don Bosco tam doli dene kaksí pét jezero korun, nego vkano sze je. Don Bosco vö potégne bankas, ga naopak obrné, pa je vö szpaduolo 40 filerov.

Z tov sumuv je zaesno zidati tiszto glaszovitno cérkev vu Torini, stera je kostala pol milione.

To je escse ne vsze bilo. Njegovo szrcé tak zsédno bilo za zvelicsanje dús, ka komaj kak je meo nisterne pope, je poszlaó vu Ameriko med divje Indiance i na vsze drüge kraje. Na Taljanszkom je tüdi dao zozidati vno-ge skole, oratoriome pa szeminariscesa; kesznej pa na Fran-cuszkom, na Spanjolszkom i vu drüгих orszagaj, pa vsze to brezi toga kabi kakse bogaszтво meo. Kak je zato delao?

— Bozsa Previdnoszt je velika — to je vszigdar pravo. Dosztakrát je ne meo krajcara penez, pa je znao ka drügi dén more plac sati na jezere ár szo ga terjali. Njegovo krotko szrcé i puno nebeszkoga vüpanja, sze je ne zburkalo vu taksih potrebesinah, pogrozilo sze je vu globoko molitev, proszécs bozso pomocs. Vu taksih potre-besinah je vecskrat prisla kaksá persona, ka njemi je dála jezere pa jezere brezi toga kabi sze dala poznati sto pa odket jé; tüdi po posti je prislo vecskrát doszta penez brezi toga kabi Don Bosco znao sto je poszlaó. Doszta szo njemi tüdi pomagali dobrocsinitelje.

Med temi vno-gimi trüdi szo Don Boscovi dnévi tekli, i zmantrani od vno-goga dela i brig, je mro vu meri bo-zsem leta 1888. Zakopani je vu Torini, vu szalezianszkom zävodi.

*Radoha.*

## Lepi zgléd pobožsne szenszke.

**R**uszuszkí cár, Miklos prvi, je osztro prepovedao szvojim podložnikom presztopati v katholicsánszko Cérkev. A bilo je záto vno go taksih lüdi, ki szo ráj poszlüsali bozsi glász nego cárov ukáz pa szo presztopoli iz razkolne ruszuszke cérkvi v katholicsánszko Cérkev, csi szo sze rávno mogli bojati najhüsih kázni pa nájbole osztroga pregánjanja. Katolicsánka je bila tüdi zsená generála Rosztopcsina, prvoga cárovoga minisztra. Vrla goszpá je zsivela právo krscsánszko zsvljenje. Meszto Moszkva je toga hipa nej melo vecs nego dve j katolicsánszkive cérkvi. Z obeh je bilo z Rosztopcsinovoga gráda jáko delects, a záto je prisla vszaki dén k szvétoj mesi pa je vszaki dén prisztopila k szvéto mi precsiscsávánji. Hodla je v cérkev szvéto ga Alojzija. Ovacsí je pa zsivela tá velka goszpá szamo v krogi szvojo dráge decé.

Eden dén jo obiscse nepoznáni goszpod.

„Milosztivna goszpá grofica — njoj zacsne praviti — vi hodite vszaki dén v katolicsánszko cérkev, zmiszlite szí, da takse ravnanje büdi po meszti pozornoszt. Pa csi cárov namesztnik to zvedi, de delao velko nevoló.

— Drági goszpod — odgovori méno grofica — szamo brezi szkrbi bojte za mené, jesz száma jáko dobro znám, ka delam.“ Po teh recsáj ga méno odposle.

Drügi dén pride policajszki császtnik pa njoj právi: „Blágorodna goszpá, prihájam k vám na zapoved namesztnika. Njegova zvisenoszt proszi plemenito goszpo, naj bo previdna v szvojem djánji i ravnanji. Csi bi escse duzse tak zsvieli, csi bi sze escse nadele kázali za katolicsánko, potom bo namesztnik prisziljeni, da vasz naznáni cári.“

Cár Miklos je nej meo nikse miloszti za katolicsáne. A záto grofica brezi sztrahá odgovori császtniki: „Lübi

goszpod, szamo povejte námesztniki, da szi té trůd lejko prihráni. Jesz száma naznánim cári, da szam katolicsánka pa to vcsinim escse dnesz.“

Gospá grofica je reszan pizjala pizmo, stero sze glászi etak :

„Premilosztni cár! Námesztnik z Moszkve sze mi grozi, da Njegovomi Velicsánsztvi Cári naznáni, da szam katolicsánka pa da moje zsvljenje būdi v Moszkvi pozoroszt, ár idem vszaki dén v katolicsánszko cérkev k szvétoj mesi.

Vase Velicsánsztvo me lejko obszodi, da szam kriva pa me lejko po szvojoj voli kaznůje, ár szam katolicsánka. A na to me niscse ne priszili, da nebi naszledůvala glásza szvoje dūsnevezsti; nega csloveka, ki bi me mogeo na to pripraviti, da bi zapůsztila szvojo vero pa da bi zatajila szojega Bogá.

Premilosztni cár, li szi zmiszlite; za mála leta Vase Velicsánsztvo rávno tak merjé kak drůgi lůdjé pa bo rávno tak szvojeno.“

To pizmo je poszlala cári.

Cár je pizmo dobo. Grofici je nej vecs niscse metao na ocsi, da je katolicsánka i da vszaki dén k szvétoj mesi ide. Do szvoje szmrti je hodila vszako jůtro v cérkev szv. Alojzija.

Csi bi meli vszi katolicsáneci takso gorécsnoszt pa telko batrivnoszti, kelkokrát bi lejko szramotili szovráznike nase szvéte vere, kelkokrát nebi trbelo katolicsánom szkrivati szvoje vere, kak jo szkrivlejo nesterni zdaj!

Vcsimo sze záto od té pobozsne zsenzke! P.



## Szalezijanszki miszjon.



zunce, nagibajocs sze za bregé Judee, razszvetlűje z szvojimi zlátimi trákmi edno genlivo zгодbico.

Jezus nazarenszki szedi med vnozzsinov i jo vcsi. Na njegovom szvétom obrázi sze vidi nenávadna szladkoszt, stera csüdnovitno k szebi vlecse vsze okoli sztojecse. Gucsi od prihodnoszti pune méra i pravice, ali med njegovim gucsom sze zacšűje mocsna kricsa med vnozzsinov, edna trupa bisztrih i razbijásztih mladéncsekov sze sziple med njo, okoli vzeme ino proszto-i neduzsno sze szmejé i gléda nasega Bozsánszkoga Vucsitela.

Neduzsnoszt je, stera sze nikoga neboji, nego sze njemi naszmejé ino sze z cela vu njegovo oblászt vrzse na, njoj szamo nikaj hűdoga ne csini. Jezus je zadovolen, nikaj Ga ne mesa ta kricsa i tak sze vidi, da bi kakse znotrasnje veszélje i dobrovolnoszt csűto. Obimle, gládi i na odicseno Szrcé szí sztiszkávle te mladéncseke.

Kak' lepo je glédati to zгодbico . . . . Videnje nebeszko sze zdi szamo neduzsnoszti i jákoszti dopűscseno. Dűnok vkrej scsejo nagnati od lűblénoga Zvelicsitela to deco. Ali On njim právi zlűbéznivov szrditosztjov: „Pűsztite mále k meni priddi ár njűvo je králesztvo nebeszko.“

Tá szladkoszt i velka lűbézen Jezusova gene vszakse szrcé i vu ednoj plemenitnoj dűsi zbűdi velko zsaloszt.

Jezus jako rad' má deco i jo pri szebi scsé meti, i dűnok keliko jih blodi dalecs od Njega! Keliko jih nihá te szvet brezi toga ka bi znali ka je On njűv Ocsa? Keliko szírotic zapűscsenih sze nájde po vulicaj, sterim fali lűbézen i pomocs materinszka! Keliko nebozse decé trepecse tűdi pod domácsov sztrehov pred ednim zszivinszkim, neszmilenim cslovekom, ki zpreklínjanjom tere njűve nájpravicsnese prosnje! Oh keliko i keliko sze jih podá na sűrko ceszto pogűbelnoszti: zse vu mládih letaj zgűbi lepo lejjo

neduzsnoszti i szi neszrambo zamázse szvoj angelszki obráz!

Sto je odszlobodi? Sto de je pelao k drágomi Zveliciteli, da je naj potrosta i zvrácsi rane tem nevolnim szirotekom? Escse izda sze csüje szrditen i zsaloszten glász proroka: „Deca szo krüh proszila i ne je bilo nikoga, ka bi njim ga raztrgao.“ I Zvelicsito nas Jezus ponávla lübeznive szo recsi: „Püsztite mále k nemi pridti“; i ne zadovolen ztem, odpré szvoja szvéta vüszta i tuzsno zkricsi „Zséjam“, da bi naj vszaksi poznao nezgrüntano zselenje stero gori vu njegovom preszvétom Szrci bole kak ognji celoga szveta.

K Njemi pelajmo záto düse i poszébno düse málih stere szo Njemi nájlübeznese. Ne genejo nasz recsi Jezusove?

Csasztiljivi Don Bosco je modro napiszao szalezijanszki program: „Da mihi animas caetera tolle!“ — „Daj mi düse vsze drugo szi neszi!“ — To je szalezijanszki miszijos: „Odszloboditi düse i poszebno düse mladézni,“ stere csi sze nedájo pogübiti je odszlobodjeno celo cslovecsánszko drüstvo.

Lübljeni szlovenszki sztarisje, scséte, da sza naj pogübijó vasa deca?

*Bk.*



## Nekaj od sztáirih stemplnov.

Stemplne vszevrstne iz piszem ali kviting ne lücsajmo tá, nego vrezsimo doli (i vszikdár njim mali krájnik od papera prirezsimo) i devajmo je vküp. Kda jih zse nikeliko mámo, naberimo je od drüghih tüdi vküp i poslimo je v Cserenszovce (Cserföld, Zalam.) Klekl Józsefi plebanosi v pokoji.

V Szrednjoj Afriki (Kongo) je z teh dárov zse 20 vesznic nasztavljenih za katolicsanszke misijone. Te stemplni, kepci i ogleďnice sze naime odajo v Lüttich na Belgijszkom za olepsanje szten i poszodé. Suma dobljena sze pa dá misijonom.

Mali trüď je to pobiranje ili haszek neizmeren noszi; vera katolicsanszka sze siri ponjem. Zato je pa tüdi podeljeno teliko miloscs za one, ki té stemplne, ogleďnice i kepces nabirajo v kakkoli malom racsuní. Dobijo naime:

1. Apostolszki blagosztov, (XIII. Leon 1898.)
2. 40 dnevne odpüszke po vszakom cserávno malom nebiranji, cse sze ono na té cio prekdá.
3. vszaki prvi pétek v meszeci edno vecsno tiho, meso i vszako leto novembra 3-ga edno vecsno cserno meso v njihov namen, po szmrťi pa zanjihovo düso;
4. poszebno molitve pri vszakojoj szv. mesi ki sze szlüzsi „od Marijinoga nevtepenoga szrca“ zvánih misi jonárjev;
5. udelezsba v vszeh dobrih delah misijonarjev tak zvanih „Beli ocsevje“;
6. molitve misijonarjev, odküplenih robov i povrnjenih poganov zanjih;
7. 7 letni i 7 stirideszetdnéven odpüsztek vszaki hip, kda imenüvane recsi pobirajo, cse szo z ednim tüdi pomocsniki one drüzsbe, stera je za razsirjavenje vere med pogani.

\*

Ki bi od 30 kil vise nábrao, more naravnocs tüdi odposzlati na naszlov; Monsieur l' Abbé J. Hermanns — grand

Seminaire Episcopal

**Liege (Lüttich)**

Belgique, (Belgiun.)



## Drobis.

**Szv. Missijon** szo drzsali belatinszki g. plebanos Zrinyi Károly od 17-ga do 25-ga oktobra. Pozvali szo tri goszpode lazariszte z Celja, steri szo vu ginlivih recsaj razlozsili fundamentalne pravice nase vere verno poszlüh sajocsemi národi, ki je napuno lepo velko cérkev od dnéva dodnéva. Po g. plebanusi pozváni szpovednicje, steri szo od vszeh krajov vküper szprisli szo meli delo od ránoga ũtra do késznoga vecséra pa szo ne opesali, nego szo z veszéljom glédali vnozsinó, stera je za volo Jezusa tak verno i mirno csákala nisterni vecs dni, dokecs szo mogli na réd priddi. Kelko dūs sze je zmirilo z Bogom, kelko jih je vesinilo mocsho oblũbo, vecs Bogá nikdár ne zbantũvati! Kelko jih je objokalo szvoje grehe ino sze naszitulo z nebeszkov hránov oltárszkgoga szvesztva! 8—9 jezero sze jih je szpovedalo, precsiscsávanji pa racsuna né. Zsétva je bila velka za nebeszko králesztvo, satan je szrditi, ka je tak vnogo dūs zgũbo, stere je za szvoje drzsao. — Blázsená fara belatinszka, stera je zse drũgikrát to velko szrecso mela. Bog plácsaj vszem obilno, ki szo eto delo zacsnoli ali kaksí stécs tao vu njem meli.

**Vu Szoboti** je noaa cérkev pod sztrehov. Tũrem je escse ne mogeo priddi do vrha za volo bozsnoga vremena, nego zse zdaj sze vizzoko zdigávajo njegove sztené ino glászijo darũvitnoszt vernikov szobocske fare i njihó-

voga milosztivnoga grofa. Velikanszka de cérkev, kak sze dosztája za hizso bozso ino za on vnogi národ, ki de jo pohájao. Bog njim daj dobro zacsnjeno delo túdi dobro dokoncsati.

**Pri szv. Bedeniki** szo na drúgo nedelo oktobra novi, pét metrov tezski, zvon gorivlekli, steroga szo velecsasztni goszpod Dr. Ivanóczy Ferenc kanonik, eszprs i tisinszki plebános kúpili za szvojo rojsztño faro. Lepa szlovesznoszt je bila pri etoj priliki, — predgali szo szami g. Ivanóczy, steri szo za hválo drúgo ne proszili od szvojih domorodcov, naj edno Zdravo Marijo zmolijo za nji, kda de ete novi zvon njihov odhod glászo vu vekivecsnoszt. Pa hvále je vredna túdi bedenicska fara, vu steroj komaj 800 dús — eno 100 hizs — katolicsanszkih na szredi med drúge vere lúdsztvom pa je li napravila láni novo katolicsanszko solo za 9700 koron (vesite sze od njih vi, steri ne vete, ka je vredna katolicsanszka sola), plebánosi szo napravili nove stale za 1850 koron, letosz szo na cérkev i túrem dáli vő 3400 koron, vsze vkúp vu dvema letoma 14 jezero 950 koron. Pa szo to takse lúszstvo, steroga vécsina je v leti na dalésnjem Stajarszkom, na vogrszkom ali v Slavonii, ár domá nemre zadoszta zsivezsa náidti, Ne csűdivajte sze záto, csi je to sziromasko, ali záto li dobrovolno lúdsztvo zdaj malo opesalo. Vu cérkev bi njim potreben bio novi vélki oltár, vu tom bi njim ove drúge fare lahko bilé na pomocs. Ne proszijo od onih, steri szami zidajo, ali sze pripravljajo k zidanjji, nogo od onih, ki szo ne v taksoj potrebsini. Vu vszakoj vézsi bi sze lahko naiseo edeu, ki bi milodáre za bedenicsko cérkev vkúpnábrao ino z iménami vréd odposzlae, ali odneszeo g. bedenicskomi plebánosi. Dobrovolnih darűválcov iména sze vu ete sznopics notride-nejo. Naszlov g. plebánosa je ete: Velecsasztni goszpod Vadovits Rudolf plebános Felsűszentbenedek — Vasm.

**V Portugalii** je preminocsi meszec reberija bila. Szterali szo krála, z njim vréd vsze redovnike i nűne — zdaj sze pa bijejo med szebom, ár doszta jih je lacsnih pa zdaj vszi nemrejo tálnicje biti njihovoga imánja.

**Na Spanjszkom** szo pred tremi tjednami napravili törvén, ka barátje i nűne ne szmejo dale povati szvojih klostrov, To tak ide okoli. Zacsnoli szo francuzje, za



njimi idejo portuganci i spanjci, vréjo taljánje, steri szo zse túdi vöszpravili katekizmus iz sole pa te pridemo znán mi! Kak szo to blázseni národje, steri sze nancs od Bogá vecs ne bojijo, ár ga nescsejo poznati! Bog pa gléda njihove igre, liki grozovitno bo znám to, kda sze on ednok navoli glédati!

**Komaj pár let**, ka szo francuzje vö zmetali krizse i katekizmus iz sole ino iz vulic podobe szvécov pa zse vzsivajo szád szvoje brezvernoszti! Vojszka vecs nescse bogati, csasztnicje i delavci szamo za vékso plácso kricsijo, kmetije szo na nikoj prisle pa csi sze Bog ne szmilúje nad njimi, de tam za pár let taksi boj, kaksega je escse szvet ne vido. Z Bogom sze ne de sengáriti!

**Luccheni** sze je obeszo. Sto je bio Luccheni, de pítá vnoji med nasimi vrlimi cstevci. On je bio, ki je naso pokojno kralico Elisabeto vmoro — Edno zsenzsko je vmoro, stera nikdár nikomi ne kaj hüdoga vcsinila, ztera kot je sla, je povszádi lacsne hránila, szíromáke pomágala betezsnike pohájala, z recsjev dobro csinila. Celi szvet sze je sztrszno na hüdobijo, ali goriobesziti szo ga ne mogli, ár je vu Svicarszkom právda taksa, ka tam na szmrt ne szodijo, on je pa to na Svicarszkoj zemli vcsino. Obszodili szo ga do szmrti voze. Vere je ne meo, Bogá poznati je ne steo, ne je csüda, ka ga je Bog, steri je 10 let csakao na njegovo pokoro, na szlednje odvrgéo od szébe.



## Posta reditela.

**H. Fr. Banovajaruga.** Vi jako krátko z menov gucsite: Vasa szreca je, ka scse kalendár ne v szeptembri k rédi bio. Poleg vasega pizma vam za novo leto tüdi poslem liszt.

**Vecsészlavci M. M.** Vsze tri na edno ime poslem, ovacsi posta prevecs doszta kosta. Ovima dvema dajte vi prek.

**Cs. M. Ljübljana.** Jasz ne vem za popitane knige, nego eti oproszim, csi bi sto znao za knige Kossics Jozsefa: „Zobriszani Szlovenecz“ ino „Szlovenka med Mürov i Rábov“, naj mi naznáni, rad je plácsam.

**Vrban Matjasi i Saruga Jánosi** szam na g. kaplánovo Gosztolya imé poszlao sznopicse.

**Ant. Szerecz Louisville.** Z vasim pizmom szam 40 koron dobo, nego piznali szte mi ne od njih — je more biti ne vasa poszlate?

**Vszem.** Kalendárje szo razposzlani vszem, ki szo liszt plácsah.



## Oznanilo.

Zvucsen vu viszokoj umetnoj Halleinszkoj skoli, preporácsam szvojo novo umetno delavnico czerkvenoga pokucstva, na példo : oltáre, podobe, predganice z leszá i z kamena. Rávno tak preporácsam szvoje delo krizsnih poti i drüge sztvári.

Prekvzemen tüdi poprávlanje i pozlacsüvanje oltára i csiscsenje i pozlacsüvanje czerkvenih i szvetszkih kepov (rémov).

**Anton Horvat**

podobar, rezbar i pozlatár,

**Varasd.**

Koprivnicska ulica 7.